

מדהנעשה ונשמע בעלון 'מאור הרשב"י

אשריפּ תלמידי חכמים שרפי תורה תבינים עליפּם

בסייעתא דשמיא גדולה, אנו זוכים משבות זה שעלון 'מאור הרשב"י' נודל מ-5,000 עלונים לכל שבוע, ל-10,000 עלונים לכל שבוע, והכל בזכותם קוראים יקרים שאתם מתקשרים, ומספרים לנו כמה אתם נהנים מהעלון ומתחזקים ממנו, וכן מספרים סיפורי ישועות, ותורמים להפצת העלון, ומציעים את עצמכם להפצת העלון במרחבי הארץ. זכות התנא האלקי רשב"י ימליך בעדכם, לכל מילי דמיטב אכן ואכן.

העלון ולימוד התורה בכלל

'בניהו בן יהוידע' יהיה להצלחת התורמים היקרים

מאור נסים בן סימי (כהן)

אפרים בן בתיה (כהן)

אפרים בן אסתר (חבושה)

אסף בן ניצה (נצח)

שי בן שושנה (הרוש)

העלון מוקדש לעילוי נשמתו השחרה של

אפרים בן זהרה (כהן)

סימי בת סעדה (כהן)

דוד בן סימי (כהן)

יצחק בן חתני (חבושה)

שחר הי"ד בן עליזה (בן נעים)

צורי יצחק בן רחל (ציריח)

ת.נ.צ.ב.ה

הילולא דצדיקיא

הנהגות ומנהגי קודש מגדולי המקובלים

השבוע ביום שישי ח' תמוז יחול יום פטירת המקובל רבי אליהו בן רבי סולימן מני צוק"ל

ולכן נסע לעיר חברון מקום אשר שמה תתייצב בריאותו, וזה היה בשנת תרי"ח, ושמה מצא לו חבר דבק כאח, את הרב הגדול סבא דמשפטים מורינו **הרב משה פירידה** זצ"ל, אשר שימש הרבה שנים בכתר הרבנות, ושני הרבנים התלכו כאחים מבטן ואהבתם הייתה גדולה לאין קץ.

ושם בעיר חברון ייסד רבינו בתי מדרש ובתי כנסיות, ובראשונה יסד בית ישיבה וקיבץ בה מספר תלמידי חכמים ללמוד בכל יום גמרא ופוסקים, והביא להם רב מובהק מירושלים, והיה נותן להם שכר מדי חודש בחדשו, וכאשר ראה כי אין לעדה רק בית תפילה אחד קטן, והבית הכנסת הזה היה קדוש בעיניו **שעל פי המסורת אשר קבלה בדיהם איש מפי איש כי בו נגלו אבותינו הקדושים, וכך מסופר שביום הכיפורים אחד שהיה חסר מניין, נגלה פתאום האב הזקן אברהם אבינו, והשלים להם מניין עד מוצאי יום הכיפורים**, ואז נעלם והנה איננו, ולכן שם בנה להם עוד בית כנסת בשנת תרכ"ג, אפילו שהיו מתנגדים לדבר.

גם על **מצות הכנסת אורחים** הגדולה מהקבלת פני השכינה, שם ענינו לטובה, והיה פותח את שערי ביתו, לכל הולך ושב, שלא על מנת לקבל פרס, והיו אוכלים לשבעה ושותים לרויה, ורבינו היה משעשעם בדברי תורה, ומיסד הנכנסים בלב שומעים, ואף ביום שלא היו כל כך אורחים שהיו מגיעים, היה רבינו הולך ומחפש את עניי העם לבוא להסב על שולחנו.

הנהגותיו של רבנו היה תמיד בבוקר בבוקר חרד להיות מעשרה ראשונים, רץ ובא ברגש אל בית הכנסת 'בית יעקב', והיו מתפללים על פי האר"י הקדוש, כמנהג הותיקון, והיו לומדים אחר התפילה לימוד חק לישראל, ואזיה קביעות בספרי מוסר אשר אהב, בטלית ובתפילין, ואחר כך היה הולך לביתו לאכול ארוחת הבוקר, ואז היו באים חכמי ויחיד הישיבה והיו לומדים יחדיו את התורה הקדושה, והיה רבינו מצמצם את כל מחשבותיו לתורה בלבד, ולאחר מכן היה אוכל ארוחת צהרים, ושוכב לישון צהריים מעט, ואחר כך היה קם ושב אל לימודו עד הערב, והיה מתפלל תפילת מנחה והיה קורא לעם פרק מוסר, ולאחר מכן היו מתפללים ערבית, ושתי לילות בשבוע בליל יום א' וליל יום השישי הקדישם להיות ער כל הלילה, להגות בחכמת הקבלה, בהתבודדות ובהסתר גדול, לבלתי יודע לאיש, ובשאר הלילות מעולם לא עבר עליו נקודת חצות בהיותו ישן, והיה ער וכותב חידושי תורה, וישנם עוד דברים גדולים ומחזקים על רבינו אלא שקצרה היריעה מלהכיל, וזכותו תגן עלינו אמן.

מוהל ומקיים מצוות פדיון הבן כהלכה

מקיים כל סוגי הבריתות, בכל הארץ, חומרי חבישה וריפוי המתקדמים בעולם, יחס וליווי אישי לפני ואחרי הברית, והכל על דעת רשב"י האר"י והרש"ש הקדושים, אפשרות להזמנה גם בשבתות. זמין 24 שעות לכל שאלה, יוסף כהן ראש כולל בניהו בן יהוידע י-ם, ומחבר עלון 'מאור הרשב"י' 054-8483589

לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי

למאן דאשד ילדוהי אשדו העם לומדיך ואשד העומדים על סודך...

מאור הרשב"י

נא לא ללמוד בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה | גליון מספר 27

מעלת התשובה שיעשה אדם בכל יום

הנה בכל יום ויום צריך האדם לעשות חשבון נפש, לבדוק את עצמו, היכן אני נמצא ברוחניות, האם אני רודף אחרי הרוחניות כמו שאני רודף אחרי הגשמיות, כל בוקר אני הולך לעבודה, מנסה ומצליח (יש כאלה שגם זה לא) להביא כסף לבית, האם כמו שאני לא מוכן לשמוע מושג כזה 'לא ללכת לעבודה', שהרי אני צריך כסף להביא לביתי, האם אני יכול לשמוע מושג 'שאני לא ילך ללמוד תורה' כדי להביא אור לנשמתי, כדי להביא לעצמי חיים ורוחניים, כל יהודי באשר הוא צריך להבין נכון שאני מקיים תורה ומצוות, מניח תפילין מתפלל, לומד תורה, אבל כמה השם הוא מרכז חיי ???, האם באמת אני מוסר נפש בשבילו ??? או שאני חי את החיים כך ..., אנו חייבים להתעורר, להתחזק ברוחניות, לחשוב כיצד אנו משנים את התפיסה העקומה שלנו, שהחיים זה העיקר, והכסף הוא חובה, ולקנות אוטו זה דבר שכמעט אי אפשר בלעדיו, ובית למי שיש לו את האפשרות כמעט הדבר נעשה בגדר חובה, אנחנו צריכים לעזוק על עצמינו, ולחנך את עצמינו, עבודת השם זה החיים האמיתיים, לקבוע עתים לתורה זה החיים האמיתיים, ללמוד כאליו אין עולם בחוץ זה החיים האמיתיים, לחיות באמונה, ביטחון, שמחה, זה החיים האמיתיים וזה מה שהשם יתברך רוצה מאתנו !!!, לא חסר להשם יתברך מלאכים שעושים את רצונו (ברוך השם), והם עושים זאת באופן אוטומטי בכל יום משבחים ומפארים, השם מחכה לך יהודי יקר, שאתה תפתח לא רק את פך, אלא את ליבך בשבילו, וכמו שאמר דוד המלך כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך!!!, צריך שכל העצמות שלנו, כל האיברים שלנו יאמרו לה' מי כמוך בורא עולם, ולכן צריך האדם במשך חייו, תמיד לחיות בדרך של חשבון נפש, האם באמת מעשי מתוקנים ורצויים לפני ה' או לא, ואין ספק שעל ידי זה יזכה האדם להיות קשור להשם יתברך שזה עיקר חיינו ואין לנו דבר אחר !!! ועתה נראה דברי הוזהר בפרשתינו [פרשת קרח דף קעז ע"א] **רבי חייא פתח** את הפסוק (משלי טז) **חַמַּת מֶלֶךְ מְלָאכִי מוֹת וְאִישׁ חָכֵם יִכְפְּרֶנָּה. כְּמָה אֵיִת לְהוֹ לִבְנֵי נֶשָׂא לְאַסְתְּמָרָא מַחוּבֵייהוּ** כמה יש להם לבני אדם לפחד מעונותיהם, **וּלְנִטְרָא עוֹבְדֵייהוּ** ולשמור מעשיהם, **דְּהָא בְכַמְהָ זְמַנִּין עֲלֵמָא אַתְדִּין** שהרי בכמה זמנים העולם נידון, **וּבְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא עוֹבְדִין בְּמַתְקֵלָא סִלְקִין** ובכל יום ויום שוקלים המעשים של בני אדם, **וּמַשְׁגִּיחִין עֲלֵיהוּ לַעֲיֵלָא** ומשגיחים ומסתכלים עליהם למעלה, **וְאַכְתִּיבּוּ קִמְיָה** ונכתבים הם לפני השם יתברך. **וְכַד עוֹבְדֵייהוּ דְּבְנֵי נֶשָׂא, לֹא מַתְכַּשְׁדִּין קִמֵּי מַלְכָּא** וכאשר המעשים של בני אדם לא ישרים לפני המלך ברוך הוא, **סִלְקִי רוּגְזָא** עולה הרוגז, **וְדִינָא אַתְעֵר** והדין מתעורר, **הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב** ועל זמן זה כתוב **חַמַּת מֶלֶךְ** היינו התעוררות הגבורה **מְלָאכִי מוֹת** הם התוצאה של הדין, **וְעַל דָּא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא כְּעִי בַר נֶשׁ לְאַדְהָרָא מַחוּבֵי** ולכן בכל יום ויום צריך האדם ליזהר במעשיו.

ועוד כתוב בפסוק **וְאִישׁ חָכֵם יִכְפְּרֶנָּה** היינו **בְּשַׁעְתָּא דְּמֵאֲרִיהוּן דְּדִינִין קִימִין עַל עֲלֵמָא** בשעה שבעלי הדין עומדים עם העולם לעשות שליחתם ולפעול דין, **וְרוּגְזָא תִלִּי** והרוגז תלוי ועומד, **אִי אֲשַׁתְכַּח בְּדָרָא זָכָאָה דְּרָשִׁים לַעֲיֵלָא** אם השתכח בדור צדיק זכאי המסוים שרשום למעלה בעולמות העליונים **קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁנַּח בִּיה, וְאַשְׁתַּכַּח רוּגְזָא** הקב"ה משגיח בו ובזכויותיו ונשקט הרוגז, ומביא הוזהר משל **לְמַלְכָּא דְּאַתְרֵגְזוּ עַל עֲבֻדֵי** למלך שכעס על עבדיו **וְהָיָה תִבְעַ עַל סַנְטִירָא לְמַעַבְד דִּינָא** והיה תובע מן השוטר לעשות בהם דין, **אַדְהֵכִי עָאֵל רַחֲמָא דְּמַלְכָּא** ובתוך כך עלה אהובו של המלך, **וְקָם קִמְיָה** ועמד לפני המלך, **כִּיּוֹן דְּחָמָא לִיָּה מַלְכָּא** כיוון שראה אותו המלך, **אַתְגְּהִירוּ אֲנָפוּי** האירו פניו מתוך שמחה וחיבה יתירה, **שְׁאֲרֵי הָהוּא רַחֲמָא דְּמַלְכָּא לְאַשְׁתַּעִי בְּהַדְיָה** וגשאר אותו אהוב המלך עם המלך לדבר עמו, **וּמַלְכָּא חֲדִי** והמלך נעשה שמח, **לְכַתֵּר כַּד אַתָּא סַנְטִירָא** לאחר מכן כאשר הגיע השוטר לפני המלך, **חָזָא אֲנָפוּי דְּמַלְכָּא חֲדָא** ראה את פני המלך שמחים, **אֲסַתְלַק וְאָזִיל לִיָּה, וְלֹא עֲבִיד דִּינָא** אז אותו השוטר הסתלק והלך לו, ולא קיים את הדין בעולם, **וְכִדִּין, הָהוּא רַחֲמָא כְּעִי לְמַלְכָּא עַל עֲבֻדֵי, וּמַכְפֵּר לָהּ** ואז אותו אהוב המלך היה מבקש מן המלך לסלוח לעבדיו ולכפר להם על עוונותיהם, **וּבְגִין כֵּךְ** ועל כן כתוב עליו **וְאִישׁ חָכֵם** היינו צדיק **יִכְפְּרֶנָּה** על כל בית ישראל כולו על עוונותיהם, **אוּף הָכָא אָף כָּאן, כַּד חָמָא מֹשֶׁה דְּרוּגְזָא הָיָה תִלִּי** כאשר משה רבינו ראה שהרוגז תלוי ועומד, **מִיָּד וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֹן מִיָּד אָמַר לְמֹשֶׁה וְאֶהָרֹן קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְשִׂים קֶטֶרֶת וּכְפַר עֲלֵיהֶם, וּבִטְעַם שֹׁאמֵר מֹשֶׁה זֹאת דּוּוּקָא לֵאחֶרֶן בְּגִין דְּאִיְהוּ שׁוֹשְׁבֵינָא דְּמַטְרוּנִיתָא** משום שאהרן הוא שושבין השכינה, **וְקִטְרַת לֹא סִלְקָא אֲלָא בִידֵי** והקטורת לא עולה אלא בידיו, **דְּאִיְהוּ אֲסָגִי שְׁלֵמָא בְּעֲלֵמָא** שהוא מרבה שלום בעולם, **וְקִשְׁיֵר קִשְׁרָא דְּמֵהִימְנוּתָא** וקושר קשרי האמונה, ומבאר הוזהר בקצרה מעלת הִקְטִרַת, **הָא אוּקְמוּהָ** שכבר ביאורוהו החברים במקום אחר, שמעלת הקטורת **חֲדוּתָא דְּעִילָא וְתַתָּא** שמחה של העליונים והחתונותים, **קְשׁוּרָא דְּמֵהִימְנוּתָא** קשר האמונה, **סִלְקִין דְּרוּגְזָא** והיא מבטלת את הכעס והדינים, **הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב** וכמו שנאמר בפסוק (משלי כז) **שָׁמֹן וְקִטְרֶת יִשְׁמַח לֵב** הם משמחים את הלב ואת כל העולמות, **וְכִדִּין** ואז **וְאִישׁ חָכֵם** שהוא אהרן **יִכְפְּרֶנָּה** לעם ישראל על ידי מעשה הקטורת, **יְנַקִּי וִידְכִי לְהָהוּא רוּגְזָא** וינקה ויטהר את אותו הרוגז, וממילא **וְרַחֲמִין מַתְעַרְיִן** רחמים מתעוררים בעולם. וזכות רשב"י תגן עלינו, שנזכה באמת ללכת בדרכיו, ונזכה לחיות את השם יתברך, ללא שום מחיצות, אמן ואמן.

פרשת קרח			
פרשת קרח	מוצ"ש	כניסת השבת	ר"ת
21:05	20:30	19:13	ירושלים
21:02	20:33	19:28	מרכז
21:06	20:33	19:24	מירון

להרמות הנצחות, קבלת העלון כמייל

והפצת העלון באיזור מגוריים

054-8483589

ובמייל 0548483589@gmail.com

סיפורי נסים דרשב"י

פעם אחת הלך רשב"י לבדו הרחק מביתו, וכשהגיע לעיר לוד, אמרו לו שפרצה מגפה נוראה של דָּבָר בעיר, ומספֵּר גדול של יהודים כבר נפטרו, תושבי המקום בקשו מהצדיק עצה ותושיה כיצד לעצור את המגיפה, כשנכנס רבי שמעון אל העיר ראה אנשים מתים מוטלים ברחובותיה של עיר, ללא קבורה מחמת המגפה ועוצמתה, מיד הכריז רשב"י נחרצות "כל זה קורה כאן בשעה שאני בעיר! – גזור אני שהמגפה תיפסק !!!".

אכן נשמעה בת קול הפוקדת על המלאך המשחית: "צאו מכאן כי הלא רבי שמעון כאן!, שהקדוש ברוך הוא גזור והוא מבטל את הגזירה!"

לאחר מכן ששמע התנא רבי מאיר את הסיפור המופלא אמר: "מי יכול להשיג את שבחו של רבי שמעון? הלא הוא בבחינה זו גדול ממה שרבינו, שהרי לאחר שקורח ועדתו אבדו מתוך הקהל ובני ישראל התלוננו על משה ואהרן, יצא הקצף מלפני ה' והחל הנגף בעם, מה עשה משה? קרא לאהרן ואמר לו: 'קח את המתחנה... כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף', משה רבנו היה צריך להטריח את עצמו לכל אלה הדברים, אבל רבי שמעון ביטל במאמרו בלבד כל מה שגזר הקב"ה.

"יאמרתם כה לחי רבי שמעון בר יוחאי"

הלכות שבת

שאלה: מהו הטעם לאיסור מוקצה בשבת ?

תשובה: כתב הרמב"ם [פרק כד מהלכות שבת הלכה יא] שמה אם הזהירו נביאים וציוו שלא יהא הילוכו של אדם בשבת כהילוכו בחול, ולא שיחת השבת כשיחת החול, **קל וחומר שלא יהיה טלטול בשבת כטלטול בחול**, כדי שלא יהיה יום השבת כיום חול בעיניו, ויבוא להגביה ולתקן כלים מפינה לפינה או מבית לבית, או להצניע אבנים וכיוצא בזה, והרי הוא בטל ויושב בביתו ויבקש דבר שיתעסק בו, **ונמצא שלא שָׁבַת, ובטל השבת שנאמר בתורה על שבת קודש – 'למען ינוח'**.

ועוד טעם בדבר כשיבקר ויטלטל כלים שמלאכתו לאיסור, **אפשר שיתעסק בהן מעט ויבוא לידי מלאכה**.

ועוד טעם מפני שמקצת העם אינם בעלי אומניות אלא בטלין כל ימיהן, כגון הטיילין ויושבי קרנות שכל ימיהן הן שובתים ממלאכה, ואם יהיה מותר להלך ולדבר ולטלטל כשאר הימים – **נמצא שלא שבתו שביתה הניכרת**, לפיכך שביתה מדברים אלו, היא שביתה השווה אצל כל אדם.

וטעם נוסף, כי אם בביתו יהא אדם מותר לטלטל כל דבר, **יבוא אף על ידי זה להוציא חפצים מביתו לרשות הרבים** [ראב"ד], ומפני כל הטעמים הנוכרים אסרו חכמים שלא יטלטל אדם בשבת, אלא כלים הצריך להם בלבד.

שאלה: כמה סוגי מוקצה ישנם ?

תשובה: א' **כלי שמלאכתו לאיסור** – כגון פטיש, מברג, שלט של מזגן וכיוצא, ב' **מוקצה מחמת חסרון כיס** – כגון סכין שחיטה, סכין מילה וכיוצא, ג' **מוקצה מחמת גופו** – כגון אבנים, מעות וכיוצא, ד' **בסיס לדבר האסור** – כגון מגש שעליו נרות השבת, ה' **מוקצה מחמת איסור** – כגון חֶלֶב שֶׁנֶחְלַב בשבת, ו' **נולד** – כגון ביצה שנולדה בשבת, ז' **מוקצה מחמת מצווה** – כגון עצי סוכה ונוייה, ח' **כלי שמלאכתו להיתר** – כגון כוס וצלחת שמטלטלים ללא צורך כלל.

הלכות לשון הרע

בקרב עובר דירה לירושלים עיר הקודש

שאלה: ראובן מספר לחבירו שמעון בסוד, שברוך ה' **בקרב הוא אמור לעבור דירה לירושלים עיר הקדוש**, לוי גם ידע סוד זה אבל ממקור אחר, האם מותר ללוי לספר כן הלאה או לא ?

תשובה: אף שאין בסיפור דברים זה לשון הרע, שהרי אין כאן צער ונזק כלל, וכן אין בזה משום איסור 'בל יאמר' שהרי ידע סוד זה ממקום אחר, **מכל מקום יש ללוי לא לספר זאת מסיבה אחרת, והוא משום ואהבת לרעך כמוך**, שפירשו שכל מה שֶׁשָׁנִי על האדם לא יעשה כן לחבירו, **והרי כאן יודע בחבירו ראובן שרוצה שדבר זה שעתיד לעבור לירושלים ישאר בסוד**.

גילוי סוד רפואי

שאלה: יש פעמים שאדם מסר סודו לחבירו והזהירו שלא לגלות – אסור לו לגלות אף לתועלת, מה יהיה הדין כאשר יש תועלת גדולה, ואם לא יגלה **יש כאן נזק ממשי**, כגון **רופא שהמטופל שלו סיפר לו בסוד על מחלתו**, או בחור ישיבה שחבירו לחדר סיפר לו בסוד על מחלתו והזהירו שלא לגלות, ואם לא יספר למי שרוצה לינשא אליו יהא בזה נזק ממשי לאחר התחונה, האם מותר לו לספר כן לאותה משפחה או לא ?

תשובה: מותר לו לרופא או לאותו בחור לספר כן למשודכת, ולא מועיל מה שהתנה עימו שלא לגלות כאשר ההלכה מחייבת אותו כן לגלות, ובאופן הפרקטי כדאי שיתיעץ עם רב איך לעשות זאת בצורה הטובה ביותר.

מנהגי אורחותיו של הקדוש והטהור סידנא 'בבא סאלי'

הנהגותיו ומעלותיו של רבינו בלימוד התורה

א. כשהראו לרבינו את ספרו של הרא"ז מרגליות זצ"ל ובו ביאור הפיוט "בר יוחאי" להרב שמעון לביא זיע"א, שמח בקריאתו ונהנה מהפירוש, אך הוסיף ואמר, אני יכול לכתוב פירוש טוב יותר על הפיוט "בר יוחאי", שכולו הוא על פי הזהרה והמקובלים.

ב. למרות מעלתו וגדולתו של רבינו בתורה, ולמרות בקיאותו הגדולה בכל מקצועות התורה, ולמרות ידיעותיו המקיפות בכל חלקי הפרד"ס, ולמרות כושר הפסיקה ויכולת השיפוט שהיו לרבינו, הוא לא הסכים לעשות את התורה קרדוס לחפור בו, ולא רצה לשמש ברבנות בארץ בשום פנים ואופן, למרות הַמְּשָׁרוֹת הרמות שהוצעו לו, ולמרות המשכורות הנכבדות, והכבוד הגדול והפרסום שהעצום שיכול היה לזכות בהם, רבינו העדיף לשבת בארבע אמות של הלכה, בקבלו את צוואת מרן אביר יעקב כפשוטה, שאיש מזרעו לא יצא מן הלימוד, ושתיהיה תורתם אומנותם, ומן השמיים ישלחו להם את פרנסתם בכבוד.

ג. רבינו נהג לומר זאת גם לתלמידי חכמים שהתייעצו עמו אם לקבל מִשְׁרַת רבנות או לא, הוא היה משיב להם כי על דברי תנאים אין חולק, והרי מפורש בפרקי אבות (פרק א' משנה י') "ושנא את הרבנות", ועל כן יש להעדיף לשבת ולעסוק בתורה ללא שום פניה אישית של כבוד או של ממון, כי מזונותיו של אדם קצובים לו מן השמיים, והתורה, ממרחק תביא לחמה...

מתוך ספר 'ישראל סבא קדישא'.

מוסרים מתורת הרשב"י

בעניין מעלת השלום

א. רבי יוסי פתח ואמר **כאשר כל עם ישראל יש שלום ביניהם, ואין ביניהם שנאה, אז הקב"ה מרחם עליהם, ואין הדין שולט בהם, ואף על גב שכולם עובדים עבודה זרה, שאם עם ישראל בשלום אין הדין שולט עליהם וכו'**, ומהו השלום זו הצדקה, לפי שצדקה היא שלום, **ומי שמרבה בצדקה מרבה שלום למעלה ומרבה שלום למטה, ואין הדין יכול לשלוט עליו** [זוהר הקדוש פרשת מקץ דף ר ע"ב].

ב. כתוב בפסוק אמור אל הכהנים בני אהרן, מה הטעם שכתוב הכהנים בני אהרן, וכי לא ידענו שהם בניו של אהרן שצריך הכתוב להודיענו, אלא בני אהרן צריכים ליזהר מטומאת מת, ולא בני לוי, כי אהרן שהוא היה ההתחלה של כל הכהנים בעולם בו בחר הקב"ה מכולם, **משום שיש לו לעשות שלום בעולם**, ולפי שאהרן דרכיו הטובים העלו אותו לזה, היינו להיות כהן, **משום שכל ימיו היה משתדל להרבות שלום בעולם, ולפי שדרכיו היו כך, לכן העלה אותו הקב"ה לזה, היינו לכהונה**, להביא שלום בפמליא של מעלה, ולכן כתוב אמור אל הכהנים בני אהרן, שהם צריכים להשתדל ללכת בדרכי אהרן [זוה"ק פ' אמור דף פה ע"א].

ג. בא וראה לא די ליוסף שלא גמל רע עם אחיו, אלא עשה עמהם חסד וטוב ואמת (על ידי שפרנס אותם במצרים), וכך דרכיהם של הצדיקים תדיר, ולכך הקב"ה חס עליהם תדיר בעולם הזה ובעולם הבא, ומביא הזוהר סיפור שרבי אבא ישב בפתח שער העיר לוד, וראה אדם אחד שהיה בא וישב על גל של אבנים שהיה בשיפוע ההר, והיה עיף מן הדרך, וישב וישן שם על גל האבנים, ובתוך כך ראה רבי אבא שנחש אחד בא אל אותו אדם להזיקו, ויצאה חתיכת עץ משרוש האילן ונפלה על הנחש והרגה אותו, וכשאר נתעורר אותו אדם משינתו ראה את הנחש אצלו שהיה מת, ואחר כך הודקף וקם אותו האדם ונפל אותו הגל לתחתית ההר וניצל, בא רבי אבא אליו, ואמר לו אמרו לי מה מעשיך, שהרי הקב"ה עשה לך שתי נסים למגן בשבילך, ואין זה סתם, והשיב לו אותו האדם, **שכל ימיו לא עשה לשום אדם רע בעולם, ולא היה אדם שהוא לא התפייס עמו ומחל לו, ועוד אם לא היה יכול להתפייס עם אדם מסוים, לא היה עולה על מטתו לפני שהיה מוחל לו ועל כל אלו שציערו אותו, ולא היה חושש בשאר הימים לאותו רע שהיו עושים לו, ולא די לו זה, אלא מאותו היום והלאה היה משתדל לעשות עמהם טובות**, שמע זאת רבי אבא, ובכה, ואמר, **מעשיו גדולים יותר משל יוסף הצדיק**, שיוסף הצדיק אחיו היו שעשו לו רע ובודאי היה ראוי לרחם עליהם, אבל מה שעשה זה האיש הוא יותר ממעשיו של יוסף כי ריחם על כל אדם אפילו שהם לא היו אחיו, **ולכן ראוי הוא לו שיעשה לו הקב"ה נס על נס** [זוה"ק פ' מקץ דף רא ע"ב].

תומר דבורה

מי א-ל כמוך

האדם ראוי הוא שידמה לקונו וכמו שכתוב והלכת בדרכיו, ואמרו חכמים במסכת שבת [קלג] מה הוא רחום אף אתה תיהיה רחום, ועל ידי כן יזכה להיות ולהידמות בסוד הצורה העליונה, והקב"ה אמר 'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו', וה'צלם' הוא הצורה עצמה תבנית האיברים, וה'דמות' הוא הדמיון של הפעולה, ולכן כתוב בתורה ויברא אלקים את האדם ב'צלמו' ולא כתב 'בדמותו' כיוון שאת ה'דמות' האדם צריך להשלים בעצמו על ידי עבודתו, **ואילו ידמה האדם להקב"ה רק בגופו ולא במעשיו הרי הוא מכויב ומשקר את הצורה, דומה הדבר לזיוף**, ועתה נכתוב כל שבוע מידה אחת או שתיים מהנהגותיו יתברך, וכיצד יש לנו לפעול ולשנות במעשינו.

מי א-ל כמוך – פירוש המילה 'א-ל' הוא מורה על כח, ואם כן שכתוב מי א-ל כמוך היינו שהנביא משבח את הקב"ה שהוא בעל הכח הגדול ביותר, וזה מורה שהשם יתברך מלך נעלב סובל עלבון, בדרגה שאי אפשר להשיגה, שהרי אין דבר נסתר מהשם יתברך, ואין רגע שאין הקב"ה מחיה את כל העולם, אלא כל הזמן העולם מוורם ומונהג על ידי השם יתברך.

והדבר המבהיל, שאף בזמן שהאדם חס ושלום עובר עברה, הקב"ה משפיע בו תנועת איבריו, והוא מוציא אותו כח לפועל באותו רגע של החטא ועון של החוטא, ולא תאמר שאין הקב"ה יכול למנוע ממנו הטוב ההוא, חס וחלילה, אלא בכוחו של הקב"ה בכל רגע נתון לַיָּבֵשׁ את כל גופו של האדם, והיה יכול הקב"ה לומר כיוון שאתה חוטא כנגדי, תחטא בשלך ולא בשלי, ולא מפני זה הקב"ה מנע ממנו הטוב ההוא, אלא השם סובל עלבון, ומשפיע הכח והטוב לאדם מה שלא ישוער.

ואף זו מידה שצריך לנהוג בה האדם להיות סבלן, ואף אם מכעיסים אותו, ועוברים על רצונו, ואף אנשים שהוא מחזיק בהם ועוזר להם, אף שהם עוברים על רצונו, יש לו להתמיד בעזרה אליהם, וכן לדעת שכל דבר מגיע מאת השם יתברך, ועל כן יש לו להיות סבלן.

אוצר התפילות

עת רצון לתפילה

אמרו חכמים [תוספתא מעשר שני פרק ה' הלכה יד] **כל העסוקן במצוות פיהם פתוח בתפילה לפני המקום** שנאמר ותגזר אומר ויקם לך וכו', ולכן מתפללים אחר הידיו מעשר 'השקיפה ממעון קדשך וברך את עמך את ישראל', וכן אמרו בגמרא במסכת בבא בתרא [י.] **רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי**, שנאמר אני בצדק אחזה פניך (דהיינו שהיה מביא פרוטה לעני ואחר כך היה מתפלל, משום שלאחר שעשה מצווה עת רצון גדולה יותר לקבלת התפילה).

ולכן **ראויה האשה להתפלל בשעת הדלקת הנר של שבת**, כי התפילה באותה הזמן נשמעת יותר מחמת עשיית המצווה, וכן כתוב באגרת התשובה והביא זה בספר ראשית חכמה [פרק דרך ארץ שער ב'] שקודם שהאשה מדליקה את נרות השבת תיתן צדקה, ותתפלל באותה שעה בידיים נקיות, שהיו בניה יראי שמים ומצליחים בתורה ובמצוות.

ולכן גם אנו אומרים תפילות 'הרחמן' אחר שקיימנו מצוות ברכת המזון, וכן אמרו הרבה זמני רצון לתפילה, כגון עשרת הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים, ותפילת הרבים בכל השנה כמו שכתב בגמרא במסכת ראש השנה [יח.].

וכן אמרו חכמים שתפילה בדמעות היא גורמת עת רצון גדולה לקבלת התפילה.

וכן כתוב בזוהר הקדוש שתפילת מנחה של שבת קודש היא עת רצון גדולה מאוד לקבלת התפילה.

ולכן האדם צריך למצוא זמנים יקרים אלו, ולנצל אותם לתפילה, מחמת המצוות שעושה, או הזמנים המקובלים לתפילה, או המקום המסוגל לתפילה כגון הכותל וקברי הצדיקים ועוד.

כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק